

Ewald Frank

kázáno 17. 1. 1996, 19:30, Krefeld, Německo

Právo prvorozeného bylo ještě jednou tak zdůrazněno. A musel jsem myslet na to, že všichni, kteří právo prvorozených obdrželi, musejí prožít a prožijí celé Boží požehnání, které nám, těm prvorozeným, v Ježíši Kristu z milosti darováno jest. To pak skutečněním teorií, to je pak Boží realita, neboť tak jsme to často slyšeli: Bůh byl v Kristu a Kristus je v Církvi, a je naděje slávy v nás.

Existuje velký počet biblických míst, které bychom mohli číst. I ta myšlenka, která byla vyjádřená, že Jákob byl účastný stejného zaslíbení jako Abrahám – to skutečně čteme v Židům 11. kapitole v 9. verši. O Abrahamovi je psáno, že **”skrze víru se nastěhoval jako pohostinný v zaslíbené zemi jako v cizí a přebýval ve stanech společně s Izákem a Jákobem, s spoludědicem stejného zaslíbení”**.

Vidíme, že Bůh má linii, že byli lidé a jsou, kteří jsou učinění účastni stejného Božího zaslíbení a jejich trvání není na zemi.

V dalším verši čteme o Abrahamovi, **”neboť on očekával na města základy majícího, jehož řemeslník a stavitel jest Bůh”**.

Lidé, kteří právo prvorozeného prožili, a věří zaslíbení Boží, jsou se svými kořeny již vytáhnutí. Věřím, tady existuje nádherné slovo v Janově evangeliu v 17. kapitole, kde náš Pán říká, že nejsme z tohoto světa, tak jako i on z tohoto světa není, Jana 17 verš 16:

[16] **Ze světa nejsou, jakož i já nejsem ze světa.**

Tedy nás vůbec nepřekvapuje, jestliže nás svět neuznává, nechtějí s námi mít nic společného, neboť ve skutku jsou to dva různé světy.

Pak jsem musel myslet ještě na jedno slovo, z Jana 15 verš 7, Jana 15:7:

[7] **Zůstanete-li ve mně a slova má zůstanou-li ve vás...**

Tak tato myšlenka: jenom jestliže Slovo zůstane v nás, můžeme my zůstat v něm. Všecko ostatní není žádná substance, je to teorií, a s teorií nemůže nikdo nic začít, potřebujeme Boží realitu.

Po poslední slavnosti svatby, kterou jsme měli, mě alespoň dva, tři sourozenci oslovili a řekli: „Bratře Franku, my vždycky slyšíme, co mají dělat muž a žena, ale neslyšeli jsme, co se týká rodičů a co dětí, poučení by vlastně mělo být dáno pro všechny.”

A já jsem tak pomyslel sám pro sebe: tato myšlenka není vůbec špatná, neboť Boží Slovo je skutečně adresováno nám všem a nikdo nebude ukrácen. Každému je Slovo adresováno. Mohli bychom otevřít některé biblické místa. Přímo v Efezským 6 jsem dále četl a sice následující kapitola 6, a tam je skutečně psáno:

[1] ***Dítky poslouvejte rodičů svých v Pánu...***

Ne ve věcech tohoto světa, nýbrž v Pánu. V uplynulých dnech jsem měl s někým rozmluvu, a zazněla otázka, kdo všechno k tomu potkání přijde. A pak mi říká tento bratr od charismatiků: „Moje dcera nepřijde, neboť zítra večer je sborový tanec.” A přirozeně, letniční, v jazycích mluví, dary, všechno možné. A já jsem sám pro sebe myslel: Sborový tanec? Tanec kolem zlatého telete. Tanec, kdo s kým?

Dnes, je „církví” cokoliv.

Ale Pán říká: „***Já chci stavět moji Církev...***” [Mt 16:18]

A to víme: V jeho Církví není žádný tanec. Tam je Boží Slovo posloucháno, věřeno, a jestliže dá Pán milost, pak podle toho jednáno.

”Dítky poslouvejte rodičů svých v Pánu...”

Říkám ještě jednou: ne poslušni ve věcech tohoto světa, nýbrž:

„Dítky poslouvejte rodičů svých v Pánu, neboť to je podle pořádku.” [něm. překlad]

Někdy hovoříme o „sborovém pořádku”, který by zde také měl být... A protože zrovna zmiňuji slova „Církev/sbor” a „sborový pořádek” říkám: Je úplně jedno, co člověk píše anebo řekne, vždycky jsou nedorozumění. Před časem jsem jistě vydal svědectví o tom, jak Pán mluvil, dal pověření, přesně řekl jít od města k městu, a řekl: **„Nezakládej lokální sbory.”** A zrovna tak řekl: **„Nevydávej žádný zpěvník, neboť to je to znamení denominace.”**

A i to je pak špatně porozuměno – jakoby zakládat sbory bylo znamením denominace. Ale jedno bych chtěl možná k vysvětlení říci, i bratr Branham to zdůraznil: Z tohoto posledního probuzení nevzejde žádná nová denominace. My jednoduše nemáme pověření zakládat sbory, my máme pověření volat ven ty, kteří náležejí k Církví ve všech národech a jazycích.

Co dělá Bůh na různých místech, ve městech a zemích skrze bratry, kteří tam jsou, to není moje věc, to je pak mezi nimi a Pánem. Já jsem ještě žá-

dnému neřekl, co dělat má anebo nemá, a také to v budoucnosti nebudu dělat.

Já věřím v lokální sbory, věřím, že v lokálním sboru by měli být starší, a tak jak Bible říká, diakoni a tak dále. Tomu věřím z celého srdce.

Nuž, jak řečeno, jestliže zde již je psáno o pořádku, „... **neboť to je v pořádku**”, pak jde o Boží pořádek, ne to, co lidé míní, nýbrž to, co Bůh řekl.

Potom přijde jako první přikázání ze zaslíbením:

[2] **Cti otce svého i matku, (toť jest přikázání první s zaslíbením)**

Existují přikázání bez zaslíbení – s hrozbou, „jestliže to a to uděláš, pak se stane to a ono”, ale zde je první přikázání spojeno se zaslíbením:

[2] **Cti otce svého i matku, (toť jest přikázání první s zaslíbením)**

[3] **Aby dobře bylo tobě, a abys byl dlouhověký na zemi.**

Slovo se zaslíbením. Souvislost je velice jasná: „**Cti tvého otce i tvoji matku...**”, a potom: „... **aby se ti vedlo dobře a ty dlouho žil na zemi.**”

Souběžné místo je zde udáno – 2. Mojžíšova 20 verš 12. Člověk to může číst, je to vlastně všem známé, neboť je to přesné opakování toho, co psáno jest. 2. Mojžíšova 20 verš 12:

[12] **Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě."**

Je to jednoduše tak, že ti dotyční, kteří se drží Božího Slova a podle něho dělají, jsou Pánem požehnáni – jenom činitelé jsou Bohem požehnáni, ne posluchači. [Jk 1:22-25]

U 5. Mojžíšové 27, je nazváno 15 slov zlořečení, a mezi jiným zde není mluveno jenom o ctění, nýbrž dokonce o tom, když se Slovo neposlouchá:

[16] **Zlořečený, kdo k sobě zlehčuje otce svého i matku svou, a řekne všcken lid: Amen/Tak jest.**

Existují lidé, kteří by Starý zákon rádi odložili stranou, přestože náš Pán řekl, že ze zákona nepomine ani puntík, ani čárka [Mt 5:18], a že nebe a země pominou, všecko pomine, ale Boží Slovo zůstane na věky. [Mt 24:35] Člověk, který činí vůli Boží, ten se nebude zaměstnávat tím, jak nějak Slovo obejít, nýbrž se před Slovo postaví a bude Bohu věřit a Slovo plnit.

U Kolosenských 3 jsou pak osloveni všichni, a každému je něco dáno na cestu. Kolosenským 3 od verše 18:

[18] ***Ženy, poddány buďte mužům svým, tak jak se sluší v Pánu.***

[19] ***Muži, milujte ženy své a nemějtež se přísně k nim.***

[20] ***Dítky, poslouvejte rodičů ve všem, neboť to je libé v Pánu.***

[21] ***Otcové, nepopouzejte k hněvivosti dítek svých, aby sobě nezoufaly.***

Dokonce služebníci jsou zde osloveni:

[22] ***Služebníci, poslušni buďte ve všem pánům tělesným, ne jako na oko toliko sloužíce, jako ti, kteří se usilují lidem líbiti, ale v prostnosti srdce, bojíte se Boha.***

Zde jsou všichni osloveni: matky, otcové, ženy, muži, děti, služebníci a pánové, ti, kteří práci dávají, ti, kteří práci dělají, všichni jsou ve Slově Božím osloveni, a skutečně dostáváme dobrý přehled, jestliže si všechny slova vezmeme k srdci a řekneme: „Pane, jak to stojí se mnou a jak stojím já před tebou, všeobecně i dohromady?”

Ještě slovo z Efezským, věřím, tam bylo ještě něco málo více rovněž od verše 5:

[5] ***Služebníci, buďte poslušni pánů tělesných s bázní a s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista,***

Ne jenom „na oko”, tak jak psal Efezským i Kolosenským. Co Pavel psal, to mohl psát všem, každému sboru, každému věřícímu. A já věřím, že to tak daleko přijde s námi všemi, že bychom Boží Slovo nejenom slyšeli a považovali to za nucení, nýbrž našli před Bohem milost a Slovo mohli vyžívat a proměnit ve skutek.

Věřím, že ještě v 1. Timoteovi v 5 jsou dokonce osloveni starší, dokonce tam stojí jak se k nimi chovat... V základě vzato dal Bůh všechny odkazy, které byly zapotřebí pro život v manželství, v rodině, ve sboru – všechny odkazy jsou nám ve Slově Božím dány.

1. Timoteovi kapitola 5 od verše 17:

[17] ***Starší, kteří se osvědčili ve své službě, ať jsou považováni za hodné dvojnásobné úcty, zejména ti, kteří s horlivostí působí jako kazatelé a učitelé;***

I to je Boží svaté Slovo.

Tak, jak sbor přijímá toho, který Slovo přináší, tedy kdo je ustanoven jako starší anebo pastýř, tak Bůh to daruje Slovo a tak Bůh požehná.

Je to závislé od sboru, ne od toho, který stojí vepředu a Slovem slouží. Musí to být přijímáno. Jestliže je to přijímáno, pak je zde také i proud Slova Božího.

Dále je pak psáno: [1Tm 5:18]

[18] ***Nebo praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hodent' jest dělník své mzdy.***

[19] ***Proti staršímu žaloby nepřijímej, leč pod dvěma nebo třemi svědky.***

I to je velice důležité.

Beztak bychom neměli nic říkat jiným, jedině že jsme se přesvědčili o správnosti toho, co člověk říká. Všeobecně je při mluvení ještě přidáváno a úplně na závěr je řečeno mnohem víc, nežli bylo původně řečeno.

Potom je dále psáno: [1Tm 5:20]

[20] ***Ty pak, kteří se v něčem zadluží, přede všemi tresci, aby i jiní bázeň měli.***

Věci, které náleží do sboru, musejí ve sboru otevřeně vysloveny být. A já věřím, jak již předtím řečeno, Pán má skutečně Boží pořádek, a čím jsme příchodu Páně blíže, musí být v Církvi zjeven tento biblický vzor.

Jsou mi známy i ty jiné místa, ve kterých jest psáno o posledních časech, jaké budou děti a lidé všeobecně, totiž neposlušní a vysokomyslní a chlubní... a Timoteovi Pavel ledacos psal, a zároveň i nám. [2Tm 3:1-5]

Ale pro Církev platí Boží Slovo ve všech věcech.

Co se děje ve světě, to ať se děje, ale duch času se nesmí dostat do Církve Páně. V Církvi Páně musí přijít ke svému právu Duch Boží, a Slovo nás musí skutečně všechny oslovit a každému ukázat, kde se nedostává a co by mohlo být děláno lépe.

Byl jsem vděčný, když jsem po kázání slyšel nejenom z jedněch úst, nýbrž od mnohých: „Ach, jestli bychom to mohli dělat ještě jednou...” Bůh nám dává to „ještě jednou”, abychom mohli dobře činit, a tak jak psáno jest, jeden druhého milovali a dokonce se jeden druhému podřídili. Neboť to je také psáno – u Efezských v 5. kapitole ve verši 21:

[21] ***Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží.***

Bůh má pořádek.

On do sboru ustanovil služby ku vzdělání Církve.

A tento Boží pořádek, který on dal, vidíme, jak je přenesen na muže, ženy, na otce, na matky, děti, na služebníky, kdokoli všichni jsou.

Úplně jedno, v jakém stavu se nalzáme, Boží pořádek, který je zde pevně stanoven, platí nám všem.

Pro všechny děti, které se staly dětmi Božími, platí i Slovo: [Ef 6:2–3]

„Cti tvého otce i tvoji matku, toto je to první přikázání se zaslíbením, aby se ti dobře vedlo a ty dlouho žil na zemi.“

A ještě všechno další: [Ef 6:4]

„Vy otcové, nepoužívejte vaše děti k hněvu, nýbrž vychovávejte je v bázní a napomenutí Páně.“

Všecko nádherná slova Svatého Písma.

Mně přišla ve spojení s tím ještě ta myšlenka, která již ve Starém zákoně vyjádřena jest, že Bůh udělá novou smlouvu, a že chtěl své Slovo vložit, vepsat do našich srdcí. Toto zaslíbení bylo dáno již ve Starém zákoně:

„Já vám dám nové srdce, nového jistého ducha.“ [Ez 36:26]

Možné to bylo skrze Golgotu, v tom, že Bůh nás v Kristu sám se sebou smířil, minulost odčinil, všechnu vinu a hřích vyhladil, a z milosti nám daroval nové srdce tak, aby Slovo nebylo psáno jen zde, nýbrž vloženo do našich srdcí, bylo živé, v nás žijící, námi vyživované Slovo Boží. Ne mimo, nýbrž uvnitř Slova Božího.

I všechny služby, dary a cokoliv to i být má.

Proč nyní věříme, že stojíme před Bohem správně?

Co se obsahu víry a zvěstování týká, nuže věříme jistě proto, protože věříme tomu, co Bůh pro náš čas zaslíbil, protože jsme to přijali a jsme Bohu za to vděční.

Žít můžeme jenom to Slovo, které jsme ve víře přijali. Všecko ostatní, co zůstává venku, zůstane venku.

Nechť z nás Bůh udělá takové lidi, kteří skutečně putují po jeho cestách, lidé, při kterých se jeho Slovo naplní.

A jak již předtím bylo řečeno: Necht' všichni bratři, úplně jedno, kdo jsou a kde jsou, dělají, co Pán jim přikázal.

A necht' my na tomto místě děláme, co Pán nám přikázal.

Ten bratr ještě tak pěkně řekl: „Já bych ten hlas, který ke mně mluvil, nezkoušel.”

Ale tento hlas nepotřebujeme zkoušet.

Jestliže přicházejí kdovíjaké hlasy, pak třeba nesouhlasí, ale toto není „nějaký” hlas, toto je „ten hlas”.

A já to říkám ještě jednou: Blaze člověku, který má dostatek Boží bázně, a také v tomto případě nesáhá na pomazané a koná svou službu, jak to jemu od Pána darováno jest, a každého druhého nechá na pokoji, neboť někdy jeden druhému nerozumí.

Já věřím, že moji bratři zde na tomto místě mají také někdy námahu mně rozumět.

Ale jedno jsem měl vždy před zraky: například při celosvětovém zvěstování Slova jsem věděl, že na žádném místě a v žádném čase nemám mít víc nežli dvě, maximálně tři shromáždění a potom jít do jiných míst, do jiného města, do jiné země, od místa k místu, tak, jak mi to bylo přikázáno.

Pavel mohl 6 měsíců na jednom místě zůstat, až povstal sbor sbor. [] On mohl na jednom jiném místě zůstat dva roky, až tam byl sbor.

A tam, kde nezvládl starší ustanovit on, to potom přenesl na Tita nebo Timotea, že to mají dohnat a ustanovit v těch sborech starší.

Ale to není moje pověření, prosím Boha, to není mé pověření.

Mé pověření je: to Slovo, tak jak nám jej Bůh zjevil a svěřil, nést do všeho světa – a Pán buď svojí Církev ve všech místech, ve všech zemích, a buď se všemi, které k němu může použít ke vzdělání. A kdo je ním poslán, ten bude skutečně vzdělávat.

Necht' věrný Pán nás všechny požehná, s námi všemi jest, a necht' se z milosti na nás všech děje jeho vůle.

Amen.